

XXXIII. OTDK

TÁRSADALOMTUDOMÁNYI SZEKCIÓ

REZÜMÉKÖTET

2017

REZÜMÉKÖTET

**XXXIII. Országos Tudományos Diákköri Konferencia
Társadalomtudományi Szekció**

2017. április 11–13.

Eötvös Loránd Tudományegyetem
Társadalomtudományi Kar

Szerkesztők: Szabari Vera – Gacs Katalin

Nyomdai előkészítés: Balikáné Bognár Mária

A borítót készítette: Fogl Márton

A kötetet kiadja az Eötvös Loránd Tudományegyetem Társadalomtudományi Kara
1117 Budapest, Pázmány Péter sétány 1/A

ISBN 978-963-284-862-4

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	4
Egészségpolitika	5
Esztétika	13
Filmtudomány	21
Filozófia	29
Kulturális és szociálintropológia	44
Média- és kommunikációtudomány	53
Nemzetközi tanulmányok	82
Politikatudomány	116
Szociális munka, szociálpolitika	155
Szociológia	177
Vallás- és hittudomány	218

VAJAS ANNAtupppence@gmail.com

Nemzetközi tanulmányok

MA, 1. félév

Pázmány Péter Katolikus Egyetem

Bölcsészet- és Társadalomtudományi Kar

TÉMAVEZETŐ:*Dr. Köváriné Ignáth Éva*
egyetemi adjunktus, BCE TK

A konszociális államok szerepének és részvételének változása a 20. és 21. század folyamán

A konszocionalitás mint a jelentősen szegmentált társadalmak békés egymás mellett élését elősegítő instrumentumok összessége – habár az „alkalmazkodás politikájának” érvényessége az 1960-as évek vége óta számos alkalommal a kritikák céltáblájává vált – a vizsgálat alá vett Belgium és Hollandia társadalmában a 20. század bizonyos periódusaiban tisztán tetten érhető. A konferenciára készített dolgozatomban megkísértem körüljárni a konszociális államok Arend Lijphart által felvázolt ideáltipikus modelljének a múlt században változó arculatát, sorra véve a konszocionalitás „fénykorának” jellemzőit, illetve figyelemmel kísérve az együttélés lehetőségének, valamint az ezt illető szabályozás szükségességének kétségbe vonását.

Kutatásom kiindulópontjául az a feltételezés szolgált, miszerint a konszocionalitás jegyei és alkalmazott eszközei nem uniformizálják az azokat viselő államokat – el nem feledkezve a belgiumi és hollandiai – egy föderalizált és egy decentralizált unitárius államban kikristályosodó – konszocionalitás merőben eltérő gyökereiről és ösztönzőiről. A Belgium és Hollandia esettanulmányán végzett vizsgálat ennek megfelelően tehát sorra veszi a konszocionalitás tekintetében jelentősnek értékelhető társadalmi-politikai vívmányokat: Belgium esetében a föderalizálást kivitelező államreformok sora, Hollandiában pedig a pillarizációs-depillarizációs folyamatok szerepelnek mint a konszocionalitás próbájára példaként idézett – vagy épp válaszul adott – jelenségek. Hangsúlyt helyezve a Lijphart által a politikai stabilitás letéteményesének tekintett politikai elitekre, a dolgozat tartalmaz a belgiumi, illetve hollandiai pártrendszerre, az együttműködés jellegét és hagyományait őrző politikai kultúrára vonatkozó fejezeteket. Felvillantva a konszocionalitást napjaink – és talán jövőnk – jelenségeként, a dolgozat egyes fejezetei figyelmet fordítanak egyfelől a flamand szeparatista mozgalom kibontakozásának katalizátoraira és szerveződésük mérföldköveire, másfelől a Geert Wilders tevékenységében tetten érhető populistá irányvonalra mint a konszocionalitást feltelezhető módon manapság erő kihívásokra.